

Bloemlezing uit het leven van ridder Renaat.

bouwer van Teater De Minne en "zilvergrijze" aanvoerder van Toneelkring Wij...

Op een mistige zondagochtend, het was, geloof ik, in mei '83, kwam ridder Renaat de Zilvergrijze weer thuis. Hij had een zware reis achter de rug en verlangde nu, meer dan ooit, naar een knuffel van zijn lieve eega, Lady Rit. Hij overschouwde zijn landerijen, zo ver het oog reikte, en dacht weer even terug aan vroeger, aan het gezegende jaar '78, toen hij zich, als trouwe bondgenoot van koning Eddy, had ontpopt tot een heuse Mirakelmaker.

Ridder Renaat had net met een paar dappere Lebbeekse wapenbroeders een kerk gebouwd, een activiteit waarbij hij, noodgedwongen uiteraard, vaten bier had verzet. Aangestoken door het bouwvirus, wilde nog wel een gebouw neerpoten. Waarom, zo dacht hij bij zichzelf, zou hij geen grote zaal bouwen, een toneelzaal waar mensen van allerlei slag hun toneeltalenten zouden kunnen botvieren. Renaat was er de man niet naar om bij de pakken te blijven zitten; een paar dagen na zijn thuiskomst zadelde hij zijn trouwe paard Trond. Hij tooide het met blauwzwarte kleuren, gaf zijn eega en zijn dochter een innige zoen en reed weg... het avontuur tegemoet. Een lange, gevaarlijke reis voerde hem, via de gondels van Sint-Truiden en de gouw van de woeste beer, uiteindelijk naar het land van De Minne. De pittoreske omgeving trof hem... Hier, zo besloot hij, zou hij zijn toneelkasteel bouwen, zijn Camelot... een plaats waar troubadours, acrobaten en woordkunstenaars uit het omliggende de "toneelconste" konden beoefenen.

Alleen... hoe kon ridder Renaat anderen voor zijn gedurfde plannen warm maken? Wie zou hij ervan kunnen overtuigen om aan te zitten aan zijn "ronde tafel"? Ten einde raad wendde hij zich tot de wijze tovenaars Franksken, die, gezeten tussen tientallen kaarsjes, net een werkvideo aan het bekijken was. Franksken, die overigens over interessante connecties beschikte in de Griekse godenwereld, gaf Renaat de wijze raad om een paar pinten te drinken, de schone Lebbeekse kerktoren te beklimmen (wat volgens Franksken kinderspel was) en van daar met luider stemme zijn plannen uit te schreeuwen. Hoewel ridder Renaat van geen kleintje vervaard was, leek dit hem toch iets te gewaagd.

Renaat koos dan maar voor de langere weg: hij ging op pad, reed van wijk naar wijk en verkondigde overal zijn "blijde boodschap". Geboren redenaar als hij was en sneller sprekend dan zijn schaduw, veroorzaakte onze ridder overal een ware volkstoeloop. In die roemrijke, historische dagen sloten meerdere edellieden zich bij zijn gezelschap aan. Onder anderen Ridder Michel, die hof hield in het zotte Wieze en wijd en zijd bekend stond als "de kalmeerder"; Raimundo el Boulangeri, de schrik van het Dendermondse geboefte; burggraaf Peter, befaamd Topsporter en van alle binnen- en buitenlandse markten thuis; jonkvrouw San, die droomde van "zeven flinke zonen en twee pronte dochters"; handige Giovanni il Amigo, schalkse Annie en sterke Pierre, ranke Rit, rijzige Rob en nijvere Niek, dolkomische Dirk, mooie Monica, eminente Emmy, parikskenskappende Pascale, dravende Daisy, huppelende Hilde en jolige Jo.

In hun kielzog volgde een bonte stoet van toevallig nog niet dode anarchisten, jonge midzomernachtsdromers, enthousiaste vliegenwangers met getatoeëerde rozen, magnifieke cocu's, gulzige popcornvreters en Griekse komedianten met kolossale penissen. Er klopte ook nog een koor aan, dat te pas en te onpas het "allons enfants de la patrie" of het nog beter bekende "Oom George kende zijn vader" begon te kwelen. Zij zongen zó oorverdovend hard en zó vals dat uit de diepe, donkere bossen bard Soojix kwam opdagen, gezeten op een prachtige paarswitte merrie en met een wagen, volgeladen, niet met oude wijven, maar wel met koffers vol wonderzoete geluiden.

En daarmee was er, voorlopig althans, volk genoeg. Iedereen zette zich aan het werk en een paar maand later verrees aan de Minnestraatse bosrand een toneelkasteel... Teater De Minne, Renaats levensdroom, was geboren.

Renaat keek naar het gebouw en zag dat het goed was. Nu, zo besloot hij, moest er nog toneel worden gespeeld. En wat had je voor zo'n toneel allemaal nodig? Ah, een tekst en spelers natuurlijk, maar ook een stevig decor, tientallen rekwisieten, kostuums en pruiken, schmink, geluid, licht, muziek, kaarten en ga zo maar door. Toneel, zo besefte Renaat maar al te goed, was vóór alles ploegsport.

Renaat zette een annonceken in de plaatselijke courant en zie... even later baanden tientallen acteurs en actrices van allerlei pluimage zich een weg naar De Minne. Zelfs Romeo, in de gedaante van Jan van de juwelier, en Juliet, die zich Joke liet noemen, maakten hun opwachting. Uit het landelijke Erpe kwam ridder Ignas, vrolijk rondspringend op het ritme van de puitendans. Zijn stoer Brabants trekpaard bezweek bijna onder de loodzware buit, verzameld tijdens zijn vele strooptochten in het Brusselse. Ignas stelde zich kandidaat als decorbouwer en in een mum van tijd wist hij een schare trouwe vrienden rond zich te verzamelen, waaronder Raimundo el Boulangeri, handige Giovanni il Amigo, schilder Leo én Marcelleken uit de "Doivekeet", (voor wie het nog niet zou weten) 63 jaar oud en specialist in de creatie van ronddraaiende decors. Uit de zompige moerassen van de Vellekensstraut haastten Willy en zoon Bavo zich eveneens richting Minne. Zij brachten, naast een zonnig humeur, veel licht mee... want een toneelstuk zonder licht, nee dat zag onze Renaat niet zitten. Kostuums en pruiken? Ook hiervoor werd gezorgd. Het befaamde modehuis Wendy & Christiane nam de maten van alle acteurs en actrices en zorgde voor een passende outfit. Het beheer van de reservaties was dan weer gesneden koek voor de "kalmeerder": hij nummerde de plaatsen en bepaalde dus autonoom wie op K3 mocht zitten; hij vatte post aan de kassa, leidde de mensenzee in goede banen en waakte erover dat geen enkele onverlaat zonder geldig toegangsbewijs de zaal betrad.

Zo vielen alle puzzelstukjes netjes op hun plaats. En een paar maanden later was het eindelijk zover. De acteurs en actrices kenden hun tekst, de regisseur was kapot van de zenuwen, Willy, Bavo en bard Soojix hadden gezorgd voor licht en geluid, de kostuums zaten perfect, de "kalmeerder" had iedereen veilig naar binnen geloodst... Renaat liep heen en weer als een kip die haar kuikens zoekt... hij kwam boven nog iets zeggen en gaf even later het startschot voor een gezellige toneelavond. Twee uur later volgde een daverend applaus. De spelers zongen en omhelsden elkaar, het publiek was in zijn nopjes en nadat iedereen vele uren later huiswaarts toog, sloot Martine de deur. En Renaat? Wel, hij genoot en lachte tevreden, want dit was ongetwijfeld zijn mooiste prestatie geweest.

Toegegeven, dit historisch overzicht is niet altijd even waarheidsgetrouw. Maar wat wél klopt is dat Renaat vandaag nog altijd de ziel, de motor is van Toneelkring Wij. Twintig jaar lang ijverde hij, eerst onder de vleugels van Eddy en daarna als voorzitter, voor de opgang van Wij. In al die jaren schreef hij een prachtig verhaal... een verhaal waarin wij allemaal een rol hebben mogen spelen.

20 jaar Renaat is het verhaal van...

de onstuitbare groei van toneelkring Wij;
de bewuste keuze voor een ander, vaak gedurfd repertoire;
het komen en gaan van Cabaretgroep Wij;
de opening van Café "In den Black Out";
de bouw van Teater De Minne;
de oprichting van een beloftevolle jongerentoneelgroep;
de jaarlijkse kermisweekends in juni;
successen in tal van wedstrijden;
lange discussies met de jury in wedstrijden waar we geen succes hadden.

20 jaar Renaat, dat is ook het verhaal van...

ongeveer 50 stevige toneelproducties;
tientallen toneelmensen;
honderden pinten en gesprekken;
de overheerlijke verse tomatensoep van moeder Wisken;
de pralines van Peter in De getemde feeks;
de kapotte schommelstoel in Black Comedy;
een rolstoel mét acteur die van het podium donderde;
de strikken op de proclamatie van De gelaarsde kat.

20 jaar Renaat, dat is het verhaal van...

de spanning net vóór de voorstelling begint;
Renaat, die altijd nog iets komt zeggen;
Renaat, die hamert op "tekst", "tekst" en nog 's "tekst";
Renaat, die met een dwingende "stilte achter de scène" ongeconcentreerde acteurs tot de orde roept.

Maar 20 jaar Renaat, dat is vooral het verhaal van...

iemand, die altijd goed wist wat hij wou;
die van Toneelkring Wij en Teater De Minne zijn levenswerk maakte;
een toffe regisseur;
een sympathieke vriend;
een warm mens;
kortom een geweldige voorzitter!

Lebbeke, 7 februari 2004